

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Urto/5/2014
Identifikačné číslo spisu:	2014898952
Dátum vydania rozhodnutia:	01.07.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Karabín
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2014898952.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Karabína a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v konaní o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia vo veci občana Slovenskej republiky V. D. odsúdeného rozsudkom Krajského súdu v Korneuburgu v Rakúskej republike sp. zn. 503 Hv 115/13m z 22. októbra 2013 prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 1. júla 2014 v Bratislave odvolanie odsúdeného V. D. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 7. mája 2014 sp. zn. 5 Ntc 3/2014 a rozhodol

rozhodol:

I. Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave zo 7. mája 2014 sp. zn. 5 Ntc 3/2014 sa z r u š u j e.

II. Podľa § 16 ods. 1 písm. b/ zák. č. 549/2011 Z. z. uznanie rozsudku Krajského súdu Korneuburg v Rakúskej republike z 22. októbra 2013 sp. zn. 503 Hv 115/13m a vykonanie trestu odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov, uloženého týmto rozsudkom občanovi Slovenskej republiky V. D., nar. XX. X. XXXX, trvale bytom P., N.. XXX, sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozhodol rozsudkom zo 7. mája 2014 sp. zn. 5 Ntc 3/2014 tak, že podľa § 17 ods. 1 zák. č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii uznal rozsudok Krajského súdu v Korneuburgu z 22. októbra 2013 sp. zn. 503 Hv 115/13m, ktorým bol občan Slovenskej republiky V. D. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu profesionálnej krádeže podľa § 127, § 130 prvý prípad, § 12 tretí prípad, § 15 Trestného zákonníka Rakúskej republiky a prečinu podľa § 50 ods. 1 bodu 2 Zákona o zbraniach Rakúskej republiky a bol mu za to uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 (osemnásť) mesiacov.

Krajský súd v Trnave nariadil, že na území Slovenskej republiky sa vykoná zvyšok tohto trestu, na výkon ktorého zaradil odsúdeného V. D. podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

V odôvodnení svojho rozhodnutia Krajský súd v Trnave konštatoval, že sú splnené všetky podmienky na

uznanie a výkon citovaného rozsudku Krajského súdu v Korneuburgu, lebo v predmetnej veci nešlo o trestný čin, ktorý by bol justičným orgánom štátu pôvodu označený priradením k niektorej kategórii trestných činov vymenovaných v § 4 ods. 3 zák. č. 549/2011 Z. z. a skutky, za ktoré bol V. D. odsúdený, by boli trestnými činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Potom uviedol, prečo zaradil odsúdeného V. D. na výkon trestu do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie V. D., ktorý v súčasnej dobe vykonáva uložený trest odňatia slobody v Rakúskej republike.

V odôvodnení odvolania odsúdený uviedol, že bol v Rakúskej republike odsúdený za trestný čin krádeže a nedovolené ozbrojovanie, pričom ako zbraň sa v rozsudku uvádza „teleskopický obušok“, ktorý v Slovenskej republike nie je vedený ako zbraň, a teda podľa slovenského zákona by nemohol byť za tento skutok trestaný.

Ďalej odsúdený uviedol, že nesúhlasí s rozsudkom Krajského súdu v Trnave o výkone trestu odňatia slobody v Slovenskej republike aj preto, že Slovenská republika mu nedokáže zaistiť také podmienky vo výkone trestu odňatia slobody ako Rakúska republika a že má tam vytvorené podmienky na podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Je počas výkonu trestu zaradený do práce a hradí náklady výkonu trestu a taktiež má tam pravidelné návštevy svojej rodiny, ktorá žije v Rakúskej republike, teda má tam silné sociálne väzby, ktoré by stratil po vydaní na výkon trestu v Slovenskej republike.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako odvolací súd, na podklade včas podaného odvolania preskúmal napadnutý rozsudok a zistil, že odvolanie odsúdeného V. D. je dôvodné.

Ak nejde o trestné činy spadajúce do niektorej z kategórií trestných činov vymedzených v ustanoveniach § 4 ods. 2 a 3 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii, možno podľa § 4 ods. 1 citovaného zákona cudzie rozhodnutie v Slovenskej republike uznať a vykonať, len ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Krajský súd v Trnave v napadnutom rozsudku mylne uvádza, že skutky (teda všetky), pre ktoré bol V. D. odsúdený, by boli trestnými činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky.

Odsúdený V. D. bol Krajským súdom v Korneuburgu uznaný za vinného a odsúdený na osemnásťmesačný trest odňatia slobody, okrem zločinu krádeže za účelom zárobku, aj za prečin podľa § 50 ods. 1 bodu 2 Zákona o zbraniach Rakúskej republiky. Tento prečin je v uvedenom ustanovení Zákona o zbraniach Rakúskej republiky definovaný tak, že kto hoci len z nedbanlivosti neoprávnene vlastní zakázané zbrane (§ 17), potrestá sa súdom odňatím slobody až na jeden rok alebo peňažným trestom až do 360 denných sadzieb.

Tohto prečinu sa odsúdený V. D. dopustil skutkom vymedzeným v bode III. rozsudku Krajského súdu v Korneuburgu spočívajúcim v tom, že, aj keď len z nedbalosti, neoprávnene vlastnil zakázanú zbraň (§ 17 Zákona o zbraniach), a to obušok s dĺžkou 48 centimetrov.

Takýto skutok by nespadal pod žiadnu alternatívu trestného činu nedovoleného ozbrojovania a obchodovania so zbraňami podľa § 294 alebo § 295 Trestného zákona Slovenskej republiky.

Obušok popísaný v bode III. skutkovej vety rozsudku Krajského súdu v Korneuburgu, ktorý podľa rakúskeho právneho poriadku neoprávnene vlastnil odsúdený V. D., by nebolo možné zaradiť do žiadneho druhu zakázaných zbraní uvedených v kategórii A § 4 ods. 2 zákona č. 190/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov o strelných zbraniach a strelive a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Držba alebo vlastníctvo takej zbrane by nebola podľa slovenského právneho poriadku ani priestupkom. Do

úvahy by to prichádzalo, len ak by išlo o zbraň využívajúcu elektrické napätie alebo elektrický prúd na zasiahnutie človeka alebo zvierat'a. I v takom prípade však za priestupok by nebolo možné uložiť sankciu spojenú s odňatím slobody.

Trestný zákon Slovenskej republiky v uvedených ustanoveniach § 294 a 295 predpokladá tam uvedené nedovolené konanie vo vzťahu k strelivu, strelným zbraňam alebo hromadne účinným zbraňam.

Preto konanie odsúdeného V. D. uvedené pod bodom III. rozsudku Krajského súdu v Korneuburgu by nebolo možné kvalifikovať ako trestný čin.

Je vylúčené, aby občan Slovenskej republiky V. D. vykonával v Slovenskej republike trest aj za skutok, ktorý podľa slovenského trestného práva nie je trestným činom. Krajský súd v Trnave preto nemal v celom rozsahu uznať na území Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Korneuburgu a nariadiť vykonať zvyšok z celého osemnásťmesačného trestu odňatia slobody, ktorý bol v Rakúskej republike uložený odsúdenému V. D..

Do úvahy ako možnosť prichádzalo čiastočné uznanie rozsudku Krajského súdu v Korneuburgu pre skutky v bodoch I. A) a II., kvalifikované ako zločin krádeže za účelom zárobku, lebo i podľa slovenského právneho poriadku by tieto skutky bolo možné kvalifikovať ako trestný čin krádeže. No v každom prípade by muselo dôjsť k zníženiu trestnej sankcie po zohľadnení skutočností, že jeden z troch skutkov, za ktoré bol odsúdenému V. D. uložený osemnásťmesačný trest odňatia slobody, nie je v Slovenskej republike trestným činom. Ak by súd čiastočne uznal rozsudok a neznížil sankciu, bolo by v rozpore s princípmi spravodlivého súdneho procesu, aby odsúdený na území Slovenskej republiky vykonával trest spojený s odňatím slobody v nezmenenom rozsahu aj za to, čo trestným činom nie je.

Bez predchádzajúcej dohody s justičným orgánom štátu pôvodu by taký postup nebol možný. Pokiaľ takto Krajský súd v Trnave nepostupoval, porušil právo odsúdeného V. D. na spravodlivý súdny proces, najmä s ohľadom na znenie bodu 6 preambuly Rámcového rozhodnutia Rady Európskej únie č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o dodržiavaní všeobecných zásad rovnosti, spravodlivosti a primeranosti.

V súčasnom štádiu konania, vzhľadom na dĺžku už doteraz vykonaného trestu odňatia slobody i to, že v Slovenskej republike by trestná sankcia musela byť primerane skrátená a ostával by ešte kratší zvyšok trestu, berúc do úvahy i možnosti eventuálneho podmieneného prepustenia odsúdeného z výkonu trestu a prihliadajúc i na odsúdeným uvádzané okolnosti dotýkajúce sa jeho rodinných väzieb v Rakúskej republike, nepovažuje Najvyšší súd Slovenskej republiky, predovšetkým z hľadiska zaistenia úspešného začlenenia odsúdeného do spoločnosti, s prihliadnutím na cieľ sledovaný ustanovením § 1 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. a článku 3 ods. 1 Rámcového rozhodnutia Rady Európskej únie č. 2008/909/SVV z 27. novembra 2008, za účelné a vhodné prevzatie výkonu rozhodnutia, ani pokiaľ by malo dôjsť k čiastočnému uznaniu cudzieho rozsudku.

Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako sa uvádza vo výroku tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.